

İBADET DONANIMLI ÇOCUK

Nureddin Yıldız'ın 30.03.2015 tarihli (246.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Hepimizin defalarca duymuş olduğu bir ayeti celileyi hatırlayarak sözlerimize başlayalım. Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de insanları ve cinleri ibadet etsinler diye yarattığını buyuruyor. İnsanların da cinlerin de yaratılma gayesi ibadettir, kulluktur. Bu ayeti celileden yola çıkarak şöyle bir tespit yapmak isteriz.

Bir annenin, bir babanın, dede veya ninenin bir çocuğa kazandırabileceği en ulvi pozisyon; o çocuğun ibadet etmekten lezzet alıyor olmasıdır. Eğer Allah herhangi bir kulunu ibadet etsin diye yarattı ise o kul ancak ibadet eder biri olduğu zaman yaratılış gayesine uygun yürüyor demektir. Anne ve baba Allah'ın ibadet etmek için yarattığı bir küçük çocuğu, ibadet dışında hangi noktaya getirirse getirsin Allah'ın yarattığının dışında tutuyor demektir.

Belki bu meclisimizde zikredilmesi çok da uygun olmayan bir ayrıntıyı da tespit etmek de fayda var. İkiyüzlülük ya da çift kimlik olabilecek bir durum var. Konuşurken, temennilerde bulunurken "Heh! Ben de işte öyle çocuk büyütme istiyorum. İbadet etsin, ibadet için" diyerek pratikte hep ibadet olmayan şeylere yatırım yaptığın zaman kendi kendini gülünç duruma düşürürsün, başka bir şey olmaz.

Evet, zaten bütün gayemiz ibadet eden mü'min yetiştirmek ama on dokuz yaşında olmuş hâlâ guslü bilmiyor. Yoksa çocuk ibadet için yaşıyor(!) Hep dünyevi maksatlar, gayeler peşinde koşan bütün planlamalar üç günlük dünyanın görünen menfaatleri üzerine kurulu ama konuşulduğu zaman, sorulduğu zaman hep cennet için, hep Allah'a kulluk için. Hep kulluk, hep ibadet, hep cihat ama kâğıt parçaları, beton yığınları cennetten değerli...

Konuşurken Allah ve Peygamber'den konuşup iş yaparken paradan, betondan, diplomadan, forstan görüntü verirsek melekler her şeyi yazıyor olduklarına göre bu bizim ya da böyle yapan kişinin ikiyüzlülüğünü, şahsiyetinin tam bir şekilde Allah'a teslim olmadığını gösteren belge olarak kıyamet günü karşımıza çıkar. Kendimizi aldatmış, tuzağa düşürmüş oluruz. Bunu bir ayrıntı olarak isterseniz kendinizle bağlantılı olmayan başkaları için söylenmiş bir söz de kabul edebilirsiniz. Ama biz kendi kendimizi inandırsak da meleklerin inandığı kadarıyız biz, daha fazla değiliz. Ben ne kadar "iyi" dersem diyeyim melekler "iyi" dediği zaman işime yarayacak bu.

Melekler ne kaydediyor? Şu kadar yaşa gelmiş bir çocuk için benim şu kadar sene yaptığım yatırımı -uzun vadeli kısa vadeli yatırımlarımı- melekler görüyorlar. Ben istediğim kadar kendime ait iyi puanlar vereyim. "Ben ashabi kiram gibi çocuklar yetiştireceğim" diyeyim. Kendim derim, kendim dinlerim ama melekler gördüklerini yazarlar. Bu inşallah yarın başımıza dert olmaz bir tutum olur bizim için yani biz inşallah böyle beceririz.

Kardeşlerim,

Allah kulluk için yarattı. Anne baba Allah'ın yarattığı çocuğun emanetçisidir. Bu emaneti anne baba ne kadar Allah'ın yarattığı gaye için yetiştiriyor; bu tespit edilir, bunu melekler yazar. Annelik

babalık buna denir. Anne baba budur. Bunu konuşuyoruz. Öğretmen de budur. Bir yerde vakıf görevlisi olan, bir camide çocukları okutan her kimse Allah'ın yarattığı çocuğun emanetçisidir. Babalık, annelik, hocalık, imamlık, müezzinlik emanetçilikten başka bir şey değildir. Emanetçiliği sahip olmak diye kendi kendimize değıştirsek de sonuç "Allah emanetimi ne yaptınız" diye sorar, böyle olacak.

Demek ki vazifemiz; ibadet etmekten zevk alan çocuk yetiştirmektir. Bu cümleyi özellikle tekrar ediyorum. "Namaz kılan çocuk" demiyorum. "Ramazan'da ailesiyle beraber oruç tutan çocuk" demiyorum "ibadet etmekten lezzet alan çocuk" diyorum. Bu, merdivenle göklere çıkmak kadar uzun ama matematiksel olarak mümkün bir şeydir. Lezzet alan, bu lezzeti ile yaşayıp ölen çocuk yetiştirmek gayedir. Namaz kıldırmak bunun yanında çok kolaydır, Kur'an hatmettirmek çok kolaydır ama Kur'an adamı çocuk yetiştirmek zordur.

Annelerin, babaların, öğretmenlerin, muallimlerin vazifesi Kur'an adamı yetiştirmektir. Yorulunca, hastalanınca, bunalinca, stres başına duman olunca "iki rekât namaz kılayım da rahatlayayım" diyen insan yetiştirmek gayedir. Ve büyük gaye, asıl hedef budur. İnşallah bunu yakalamak anne, baba, öğretmenler, muallimler olarak vazifemiz olduğunu anlayacağız ve gayret edeceğiz.

Kardeşlerim,

Bir benzetme yapmak istiyorum. Bu benzetmemle inşallah gayemizin ne olduğunu, yapacağımız işin ne kadar uzun ve ne kadar zor programla yapılabileceğini anlamak için uğraşıyoruz.

Kardeşlerim,

Üç aylık bir çocuğu emziren anne düşününüz. Ben: "Üç aylık bu çocuk bir çay bardağı kadar süt emdi. Bu, çocuğu doyurdu" desem bu cümle doğrudur. Hakikaten çocuk doyduğu için de sustu. Fakat başka biri: "Bu çocuk üç aylıkken bir çay bardağı kadar süt emdi. Bu çocuğun altmış yaşına geldiğindeki sakalları, kaşları, kemikleri, ayakları, tırnakları, dili, dişleri bu bir bardak süttür" dese bu da doğrudur ve asıl doğru olan budur.

Anneden emilen bir bardak süt, üç aylıkken emilse de otuz yaşında iken de altmış yaşında iken de o insanın aslıdır. Bunun için kendisini doğurmayan bir kadından da emse o bebek onun yavrusu sayılıyor. Neden sayılıyor? Çünkü o süt onun saçlarından tırnaklarına kadar her yerine sirayet eder. Anne sütü mikroplu ise bir hastalık barındırıyorsa çocuk altmış yaşına geliyor, anne öleli de elli sene olmuş; annedeki o hastalık çocuğa sirayet ediyor. Elli sene bir yerde bir hücrede saklanıyor, elli sene sonra o süttten gelen hastalık insana bulaşıyor. Veya artılar da oluyor. Hep hastalıktan örnek vermeyelim.

Çocuğun süt emmesi nasıl çocuğu yetiştiriyorsa ve küçükken anne sütü emmemiş olan çocuklar bunu bir hastalık, bünyelerinde bir eksiklik olarak hissediyorlarsa çocuklarımızın ancak Allah'a ibadet etmek için yaratılmalarındaki mantık da anne ve babanın programında bu şekilde bulunmalıdır.

Biz, altı yaşında bir çocuğumuzu "benimle beraber camiye gelsin de namaz öğrensın" diye götürdüğümüz zaman aslında tıpkı bir bardak sütle çocuğu doyurduğumuz gibi o anda namaz kılmayı öğretiyoruz. Ama bizim altı yaşında o çocuğu mahalle camisine götürmemiz ya da "ezanı şöyle gür bir

şekilde dinlesin” diye ezana on dakika kala caminin yanındaki bir parka götürüp ezan duyurma arzum, benim böyle bir eylemim o andaki bir sonuç değildir.

Bir dedenin, bir babanın bir çocuğu camide on dakika tutması tıpkı süt gibi o çocuk altmış yetmiş yaşına ulaştığında Allah korkusuyla ve cennet umuduyla sabah namazına kalkarkenki yatırımındır. Eğer bir anne çocuğunu emzirirken “şimdi sussun da sonra ne olursa olsun” diyemez. Derse böyle bir ana olmaz. Her anne emzirirken kendisinden yüz sene sonrasının, hatta “o da anne baba olur bir gün de o da çocuk doğurur” diyerek o günlerinin hesabıyla emzirir. Öbür türlü anneler her gün her gün emzirmeye tahammül edemezler.

Bir asırlık proje belki iki asırlık proje iki saniye içerisinde annenin kafasında şimşekler gibi çaktığı için saatte üç defa da olsa çocuğunu emzirir bıkmaz anne. Yoksa “az önce emmiştin. Biz üç defa yemek yiyoruz. Sen de üç defa emeceksin” diyerek susturur çocuğunu. Kendisi üç defa bile yemeğe vakit bulamaz, otuz defa çocuğunu emziren kadın annedir, annelik budur. Emzirmenin doğal sonucu da budur zaten.

Bu sebeple bir çocuğa istiftah duasını ezberleten, secde yapmayı öğreten, imsak için sahurda yemek yemeye kalkmaya nazlayan veyahut da bir çocuğu tuvalete götürüp namaz taharetini öğreten veyahut da bir çocuğun zekâtın ne olduğunu bilmesini sağlayıp zekât şuuru sadaka şuuru veren insan yirmi sene, elli sene, yüz sene sonrasının yatırımını yapan bir proje üzerinde olduğunu bilmelidir. Aynı şekilde camide gürültü yaptığı için çocukları tekmeleyip bastonlarıyla kovalayanlar da elli sene, yüz sene kılınmamış namazların hesapları ile Allah’ın huzuruna çıkacaklarını bilmelidirler. Artısı da böyle, eksisi de böyledir.

“Ah canım, tatlım. Sen bülbül gibisin bu camide. Bize yaramazlığın değil bülbül seslerin geliyor” diyen bir dedenin teşvik gücü “kırarım bastonu kafanızda” diyen bir dedenin tenkit gücüyle aynıdır. Yıllar sonra o dedenin sempatikliğinden dolayı cami gördükçe içine girmeye çalışan çocuk da o dededen etkilenmiş olacak. Cami gördükçe başında kırılacak bastonları hatırlayıp da camiden uzak duran da, onlarca sene kılmadığı namazların müsebbibi olan da kıyamet günü dirilecek. Artılar ve eksiler bizim birikimimizdir kardeşlerim.

Çocuklarımızın namaz kılmayı bilmesinden daha önemli bir konudan söz ediyorum. Çocuklarımızın Ramazan’da oruç tutmasından daha önemli bir şeyden söz ediyorum. Nice çocuklar, nice genç delikanlılar buluş çağına gelinceye kadar dedeleriyle hep camiye gittiler. Kız çocukları buluş çağına gelinceye kadar annelerinden daha tesettürlü kıyafetler giydiler. Dört beş yaşında çocuklar kapkara kıyafetler içinde olmak, tesettürler içinde çocuk için bir tiyatroydu. Buluş çağına gelince Allah’ın “asıl şimdi giy” dediği zaman tesettüre düşman oldu.

Vakitsiz verilen yemek iştahını kestiği gibi uygunsuz kullanılan tarz, pedagojiye dikkat etmeden kullanılan yöntem namazdan soğuttuğu gibi; üç beş yaşında kısa sureleri, Yasin’i bülbül gibi okuyan çocuklar, altmış yaşına geldikleri halde altı satır Kur’an okumuyorlarsa ibadet öğretilmiş ama ibadetten lezzet almak sağlanmamış bu çocuk için demek oluyor.

Anneler babalar tuzağa düşmemelidirler. Bu tuzak nasıl olur biliyor musunuz? Bu tuzak üç-beş yaşında her şeyi verdiğini zannetmekle başlar. Gayet ağır riski olan, belki de sözlerimi mü’min kardeşlerimin bir kısmının yanlış anlayacağı bir örnek vermek istiyorum.

Dikkat buyurunuz kardeşlerim! Mesela; bir çocuğun hafız olması yani Kur'an-ı Kerim'i baştan sona ezberlemiş olması bu tuzaklardan biri olabilir. Çünkü Allah'ın kitabı Kur'an'ımız, sadece ezber kitabı değildir. Ezberden çok iman ve amel kitabıdır. Anne ve baba, öğretmen, muallim, hoca efendi Kur'an-ı Kerim'i bülbül gibi çocuğa ezberleterek, beş yaşında çocuğa Yasin-i Şerif'i okutarak yüzde on bile olmayan bir işi yapmış olurlar. Yüzde onluk bir şeyi de yüzde yüz potansiyel gibi gördüğünde tuzağa düşmüş olursun.

Kardeşlerim,

Yirmi yaşında iki genç düşünelim. Birisine yalan söyletmektense "öldürün beni yalan söylemem ben. Ben Müslümanım, yalan söylemem" diyor ama bu hafız değil, sadece Fatiha Şerif-i, Kevser Suresi'ni ve İhlâs Suresi'ni bilip namaz kılıyor ama yalan söyleteceğin zaman "ölürüm yalan söylemem. Ben mü'minim" diyor. Diğeri yirmi yaşında hafız, yalanla ilgili onlarca Allah'ın haram ettiği ayetleri biliyor, istediğin zaman da onları okuyor sana ama yalanda da makine gibi konuşuyor. Hangisi kıyamet günü Resûlullah aleyhisselatu vesselamın örnek Ümmet'i olarak dirilecek?

Hafız diye yalanlarına müsamaha mı gösterilecek yoksa hafız olduğu hâlde yalan konuştuğu için daha fazla mı azap çekecek? Birisi hafız değil sadece namaz kılacak kadar Kur'an biliyor, kul hakkını zehir görüyor; yemiyor. Diğeri Kur'an'dan çok şey biliyor, haram yemeyi de biliyor.

Bu Ümmet, Yahudi hahamları gibi sallana sallana Tevrat okuyup keyifle zehir zemberek haram yemek için uygun bir ümmet midir? "Tuzaktır" cümlesini bunun için söylüyorum. Anne ve baba muallimler, Ümmeti Muhammed'in çocuklarını emanet olarak alanlar ciltler dolusu kitaplar ve kitapların aslı olan Kur'an-ı Kerim'den önce Kur'an imanı, Kur'an şuuru, Ümmeti Muhammed'den olma farklılığı diye de bir şey kazandırır; yüz binden fazla sahabinin on binlercesi hafız olmadıkları hâlde hatta bir kısmı Kur'an'ın tamamını bile hayatlarında görmek onlara nasip olmadığı hâlde cennetin kanatlı kuşları olarak Allah'a gittiler.

Bizim vazifemiz; Kur'an adamı olmaktır. Çocuklarımızı Kur'an donanımlı, Kur'an ahlaklı insanlar olarak yetiştirmektir. Eğer Kur'an ahlakını almıyorsak hafızlık bunu sağlamıyorsa tam aksine hafız olduğu halde yani Kur'an bildiği hâlde Peygamber aleyhisselamın hadislerini, fıkhi bildiği hâlde mü'min karakterinden ve ahlakından uzak yaşıyorsa hafızlık bir tuzaktır. Bunun için "gönderdik, iki sene sonra bülbül gibi geldi" değil "gönderdik, her geldiğinde bize Kur'an getirdi. Ağzı, gözü, kulağı, eli, kalbi, karakteri Kur'an vasıflı oldu" diyebildiğimiz zaman eğitim veriyoruz demektir kardeşlerim. Bu Kur'an eğitiminde de böyle, namazda da böyle.

Binlerce, on binlerce baba ve anne çocuk rükû yapmayı, çocuk secde yapmayı yani onunla beraber seccadede eğilip kalkmayı, istiftah duasını, Fatiha'yı ve Fil Suresi'ni namazda okuttuğu için çocuğuna "elhamdülillah! Öğrettik şükürler olsun" diye teselli bulmuşlardır. Buluş çağına gelince çocuk, o öğrendikleri şey pratiğe geçmemiştir, kazanan da şeytan olmuştur.

Buluş çağına kadar her gün yirmi beş vakit namaz kılsa bu, Allah katında buluş çağından sonraki bir sabah namazı etmiyor. Senin bütün yatırımın ağzı süt kokarken idi. Çocuk ağzından süt değil köpük çıktığı zamanlar secdeye kapanmadı. İşte anne doyurmak için değil kemik, tırnak, saç, dudak, göz oluşturmak için çocuk emzirdiği gibi çocuklarımıza ibadet eğitimi kesinlikle yarınları için olmalıdır. Bugün namaz kılmak için değildir. Bu da anne ve babaların, Ümmeti Muhammed'in çocuklarını emanet alanların bunun karşılığında ücret almış olsalar bile -helal de olan bu ücreti almış

olsalar bile- “bu Ümmet’in çocuğudur, bana emanettir” şuuruyla ayakta duranların namazı, orucu, Kur’an eğitimini, fıkıh eğitimini bugünkü iş olarak gördükleri zaman yanlış yatırım yapmış olurlar.

Hiçbir anne ve baba buluş çağına kadar proje yapmamalıdır. Bizim projemiz “ya ben ya o kabre girinceye kadar” diye olmalıdır. Anne babanın vazifesi budur. Ben kabre girerim, ondan sonra o ne yaparsa yapar ya da o kabre girer, benim vazifem biter çünkü yarın Rabbim beni ondan, onu benden muhasebe edecek. Bu muhasebeyi de ben bu şekilde hesaplarsam ancak kurtulurum diye düşünmek zorundayız.

Kardeşlerim,

İbadet donanımlı çocuk yetiştirmekten söz ediyorum. Namaz bilen çocuktan söz etmiyorum. Oruç bilen ve o gün zaten halaları, teyzeleri geleceği için evde akşam düğün gibi bir gün var. Niye oruç tutmasın ki? O gün oruç çok zevkli. Çünkü sofraya mükemmel olacak, şen şakrak olacak, o da gelen çocuklara “ben bugün oruçluydum. İlk orucumu tuttum” diyecek. Bu kolaydır. Evet, bu gereklidir. Anne sütü o anda gereklidir. Çocuk ağlayınca anne sütünü veriyor. O anda da karnı doycak ama anne asıl altmış sene sonra kemikli çocuk olsun diye çocuk emzirecek. Aynı şekilde “bugün halanlar gelecek, çok güzel. Onların çocukları da gelecek. Sen de ilk orucunu tutuyorsun.” Bu, günlük bir tören ama onu becerip elli sene sonra biz mezardayken imsak vaktinde tesbihli, dualı bir şekilde sofradan kalkan yavrumuzun yatırımı olarak kullanacağız kardeşlerim.

Bugün çocuğa öğrettiğimiz abdestin, taharetin ve diğer ibadet olan şeylerin yetmiş, seksen sene sonra değil belki de yedi asır sonra, on asır sonra bile Allah için bir sabah namazına kalkılırkenki ibadetin aslı olduğunu düşünceğiz.

Çok basit bir mantıkla kardeşlerim; bu topraklarda bin seneden fazla bir zamandır abdest alınıyor. Abdest, kitaptan çok pratikten öğrenilen bir ibadettir. Herhangi birimiz bu sabah aldığımız abdestimizi bundan sekiz yüz, dokuz yüz sene önce Antakya’da veya başka bir yerde bir nenenin torununa öğrettiği abdestin kopyalana kopyalana gelen şekli olmadığını söyleyebilir miyiz? Belki o nenenin bundan haberi yoktur; belki o dedenin bundan haberi yoktur ama öğrettiği abdest, asırlar boyunca nesilden nesile öğretile öğretile bana ulaşmış. Ben bana öğretene bile hatırlamıyorum ama melekler biliyor kim kime ne öğretti? Tıpkı argo, çirkin, küfür olan, yasak olan bir sözü ihtiyarlar kendi aralarında konuşa konuşa çocuklarına öğrettikleri gibi.

Orta Asya’dayken kullanılan kaba biz söz, nasıl bugün hâlâ kullanılıyor? Sözlük mü tutuluyordu, internete mi kaydetmişlerdi? Üç bin sene önce Orta Asya’da kullanılan çirkin bir sözü, bugün biz niye kullanıyoruz hâlâ? Sinirlenince niye insanlar onu söyleyerek teselli bulmaya çalışıyorlar? O zamanki tutanaklar, kayıtlar mı var elimizde? Hayır. Kulaktan kulağa, gözden göze, taşına taşına geldi. Abdest de böyle geldi. Bir anne baba, bir muallim bu mantıkla abdest öğretir, abdeste yatırım yapar.

Kardeşlerim,

Bilmemiz gereken en temel birinci prensip şudur: Anne misin, baba misin, muallim misin, vakıf görevlisi misin, imam efendi misin, müezzin efendi misin her kimsen Rabbim seni birisine bir abdest almayı öğretecek kadar görevli yaptı mı? Burada dur. Asla ve kat’a içirdiğin sütü “şimdi karnı doycak, susacak” diye içirme. “Bu seksen yaşına geldiğinde kemikleri sağlam, tırnakları dökülmemiş, saçları gür biri olacak ve bu süt sayesinde olacak” diyeceksin.

İyi aklı çalışan bir dede torununu camiye götürdüğünde “ilk eylem, ilk namaz benim öğretimimle olsun” diye heyecanlanmalıdır. Bu, “ben belki on sene sonra bu dünyada değil, mezarda olacağım ama namazı öğrettiğim, namaz sevdirdiğim, namaz lezzeti almasını sağladığım bu yavrum bu mescide geldikçe melekler de beni onun yanında görecekler ve benim sevabım devam edecek” diyerek heyecandan kalp krizi geçirip o mescide yığılıp kalsa billahi değer” denecek büyük bir iştir. Bu ne muhteşem bir şeydir. Öğreten ben olduğum için ben ölüp gitsem bile o namaz kıldığı sürece -biiznillah- melekler benim namazım devam ediyormuş gibi yazacak. Peygamber aleyhisselamın vaadi budur. Buna ibadet donanımlı bir çocuk yetiştirmek diyoruz, namaz bilen çocuk yetiştirmek demiyoruz.

Esasen bugünkü teknolojiyle hiçbir çocuk öğretmene de muhtaç değildir, hocalara da muhtaç değildir. Neden? Herhangi bir hocadan çok daha heyecanlı, rengârenk güzel eğitim videoları var. Çocuk cep telefonundan hocadan daha iyi namaz ahkâmı bilebilir zaten.

Şu geldiğimiz çağa bakın. Hoca efendi camide hutbe okuyor; adam internete girmiş hocanın söylediği cümlenin Arapçasını bulmuş, tercümesini bulmuş, hocaya cevap veriyor. “Hoca, dediğin gibi değil ayeti eksik okudun” diyor. Hayatında Kur’an’a tuttuğu yok ama cep telefonuna tuttuğu için âlim olmuş. Böyle bir zamanda çocuklarımızın öğretilme ihtiyacı yoktur; eğitilme ve lezzet aldırılma ihtiyacı vardır. Yani ibadeti ambalajlama tarzımız, sunum tarzımız anne babalık veya öğretmenlikteki becerimizin göstergesidir.

“Çocuklarımızın önünde maymunlaşıp, kılıbık hâle gelip namaz öğreteceğiz” demiyorum. Bu, namaz adına verilmiş kötü bir tavizdir. Heybetimizi, vakarımızı koruyarak ciddi bir şekilde anne baba olarak ibadet adına lezzet tohumu ekeceğiz. Çocukla nasıl konuşacağını öğreneceğiz. Çocuğun dilini öğreneceğiz. Bu, yapmamamız hâlinde Allah Teâlâ’nın bizim taktik hatalarımızdan dolayı bizi muaheze edeceği, hesabını soracağı bir sorumluluktur kardeşlerim. Bunu unutmuyoruz.

Çocuklarımızda İbadet donanımı gerekiyor. Yoksa zaten çocuklar hangi dini meseleyi istiyorsan sen daha kitabı karıştırmadan, onu kafanda canlandırmadan cevap veriyor. Ne sayesinde? Teknoloji sayesinde ama hiçbir cep telefonu ve bir bilgisayar namaz kılmıyor. Ona esir olan çocuk da namaz kılmayacak zaten.

Kardeşlerim,

Burada çocuklarımızla ilgili bilhassa annelerin öğreticilik ve eğiticilik; çocuğa süt verir gibi namaz vermek, çocuğa süt emzirir gibi cihat heyecanı emzirmek, çocuk beş yaşında iken “ben inşallah bir gün Hacerü’l Esved’e el tutacağım. Tavaf edeceğim inşallah” diyorsa “hadi seni götürelim. Biz gidiyoruz” dediğimizde “yok! Kendim yürüyerek, para kazanıp Allah için o parayı hacca yatırıp gideceğim. Sizinle niye geleyim” diyorsa haccı sevdirdik demektir. Yoksa Hıristiyan çocukları bile “bir gelelim nasıl bir şey olduğunu görelim” der herhalde. Onun için bu hafızlık örneğinde olduğu gibi “Tuzak olabilir hafızlık” dediğim gibi umre ve hac konusunda da bir cümle kullanacağım.

Pek çok Müslüman kardeşimi görüyorum. Daha henüz bezi değiştirilmeyecek kadar küçük çocukları bile feyiz ve bereket alsın diye umreye götürüyorlar. On yaşında çocuğu götürüyorlar, çocuk buradan oyuncak siparişi listesiyle gidiyor. “Etkisi yok” demiyorum, çünkü karnı doyar süt emiyor. Ama Kâbe’yi Rabbi ile buluşacağı yer olarak bilip giden çocuk gençle, babası gidiyor veya farklı bir kültürmüş orası diye giden arasındaki fark; hacdan döndükten sonra kendisine “ne buldun orada”

cümlerini sadece teknolojik cihazlarla tarif eden “şu dükkânda şu var” diye tarif eden çocuğun etkisi farklı kardeşlerim.

On, on iki yaşında çocukların yani henüz reşit olmadan nereye, niye gittiğini bilmeden veya ön donanımları kurulmadan Kâbe’ye götürülmeleri fuzuli masraf olabilir. “Bizim çocuk çok heyecanlanmıştı.” Ben gitmeden heyecanlanıyorum. Senin çocuğun gidince elbette heyecanlanacak. Benim gitmek konuşulunca kalbim pır pır oluyor zaten. Heyecan ne ki? Heyecandan söz etmiyoruz. Süt emdi, çocuk sustu. Doğru. Yirmi sene sonraki tırnaklarında o süt var mı? Bana bunu göster.

Kardeşlerim,

Bu şuur “bugün iki binli yıllarda yaşıyorum ama üç binli yılların Ümmeti Muhammed’inin genleri bende” diyen mü’min şuurudur. Bugün yeryüzünde ne kadar güçlü namaz kılınırsa iki yüz sene sonra namaz o kadar çok uygulanacak diye namaza ve camiye gitme şuurudur bu. “Sadece ben namaz kılıp cennete gideyim” şuurundan farklıdır. Bu sebeple anneler ve babalar bir çocuk eğitimi programına sahip olmalıdırlar kardeşlerim.

Çocuk donanımı açısından konuşuyorum. Yoksa herhangi bir çocuk geri zekâlılık gibi bir sorunu yoksa on beş dakika içerisinde namaz kılmayı öğrenir. Üç saat, üç çarpı altmış dakika zeki bir çocuğun Kur’an-ı Kerim’i sıfırdan öğrenip okuması için yeterlidir. Bir hoca efendinin önüne yaz boyu gittiğine bakmayın. O hocanın ona ayırdığı vakit toplam üç saattir. Orta zekâdaki çocuklar için de bir buçuk saatin üstünde herhangi bir saat diyelim ama çok zeki çocuğu bir saate kadar indirebilirsiniz. “Elif” diye başlatıp bir saat sonra çocuğa Kur’an okutabilirsiniz. Yapılmış şeyi söylüyorum. Ortalama beş saatte Kur’an öğrenemeyecek çocuk yoktur. Dolayısıyla toplamı beş saat sürmeyecek olan namaz ve Kur’an gibi bir eğitimi üç, dört seneye yaydık. Niye? Çünkü biz, donanımı ibadet üzerine kurulu bir çocuk istiyoruz. O anda süt emdiği için susan çocuk değil emdiği sütle cihada gidecek, Allah için infak edecek, sabah namazına kalkacak, haramlardan korkacak çocuk istiyoruz.

Kardeşlerim,

Bu, çocuğumuz doğduktan sonra üç yaşına kadar olanı bir dönemdir. Hamilelikten başlayacağız. Üç yaşına kadar çocuğa yapılacak hiçbir şey yoktur. Anne bu eğitime devam edecek çünkü üç yaşına kadar çocuklar bir fotokopi makinesi gibi anne ve babalarını, ağabeylerini, ablalarını hep görüntülerler. Eğer samimi, donanımı ibadet olan çocuk diye bir gayemiz varsa melekleri inandırmak istiyorsak bu konuda çocuklarımızın eğitimine annelerin hamileliği döneminden başlayacağız.

Üç yaşına kadar annenin yediği, içtiği, konuştuğu, söylediği, oturduğu, kalktığı, misafirlğe gittiği, misafir getirdiği her şey; bu çocuğun eğitimidir. Bebek orada uyuyorsa anne-baba burada gıybet yapmayacak. Eğer “o çocuğun yetişmesi” diye bir derdimiz varsa emzirdiğimiz sütün otuz sene sonra tırnağı, kılı, ayağı, olmasını istiyorsak biz, burada gıybet ederken anne, melekler oradan çekilip gidecekler. O gün meleksiz büyüyecek o çocuk orada. Bunu düşünen anne meleklerin yardımıyla iş görür.

Üç yaşına kadar anne tıpkı çocuğu küveze bıraktığı gibi kendisini küvezde kabul edecek. “Benim içeride bebeğim uyuyor. Bu konuları burada konuşmayın” diyecek. “Sen tarikata mı girdin, çarpıldın mı kız” diyecekler. “He, çarpıldım” diyecek. “Çocuğumun mü’min olması sevdasına çarpıldım” diyecek.

Bana “bebek kıyafetlerinde hep ayı, köpek resimleri var. Öylesini bulamıyoruz” diye sormayacak. Battaniyeye sararsın çocuğu, çarşafa sararsın. Resimsiz elbise bulamıyorsan çocuğa giydirmezsin. “Komşuların çocukları hep böyle cicili, maymunlu elbiseler giyiyorlar.” Diyenlere bir şey demiyorum ben.

Donanımlı çocuk yetiştiriyoruz. Allah’a kurban olarak adanmış çocuk arıyoruz. Ben yirmi senedir mezardayım ama yirmi senedir çocuğum sayesinde sanki her gün sabah namazına kalkıyormuşum gibi melekler dosyalarını getiriyorlar. Ona hazırlık yapıyorum. Sen çocuğun tişörtündeki iki tane köpek resminden vazgeçme. Niye? “Hediye gelmişti. Teyzesi hediye getirmişti. Giydirmezsem teyzesi bir daha gelmez.” Gelmez olsun bundan üzülen teyze. Gelmez olsun! Onun sılayı rahimi kopsun. Ben yavrumu Allah’a adayacağım, sen iki tane köpek resminden vazgeçemeyeceksin. Sılayı rahimimize de veda olsun. Ben mezardayken senin köpek resimlerin ne işime yarayacak?

Mantığı konuşuyorum. “Bebekler hangi elbiseleri giysin” bunu konuşmuyorum. Mantık konuşuyorum. Üç yaşına kadar anne karantinada olacak. Melekleri, Allah’ın dostlarını şiar edinecek. Üç ile beş arasında biraz genişleteceğiz. Çocuğa sağını, solunu, hayrı, şerri konuşmaya başlayacağız. Çocuğu gündeme ısındıracağız. Isındırma hareketleri olacak.

Beş yaşından on yaşına kadar ibadet projesini konuşuyoruz. Beş yaşından on yaşına kadar çocuğun öğretilme sürecidir. Bilhassa yedi yaşından on yaşına kadar çocuğumuz ibadet mantığı bakımından her şeyi bilebilir. Öğreteceğiz. On yaşından itibaren de uygulamaya başlayacağız.

Buluğ çağına gelinceye kadar pratik yapacağız. Camiye götüreceğiz, oruç uygulamaları yapacağız. Belki de sevdalansın diye hac ibadetini anlatacağız, kurban kesmeye götüreceğiz. On yaşıyla buluğ çağ arası egzersiz dönemi onun. On yaşından buluğ çağına kadar bunu bitireceğiz. Ne zaman buluğ çağına gelirse on dört yaşında, on beş yaşında onu da salacağız. Anneyi ve babayı da zaten Allah salmıştı. Ondan sonra serbest ama nasıl bir serbest? Denetimli serbestlik. Meleklerin denetiminde serbest olacak.

Biz eğer hamileliğinden buluğ çağına kadar projeli bir şekilde yatırımımızı yaptıysak kazandık. Emzirdiğimiz süt, seksen sene sonra da biiznillah tırnak olacak, tüy olacak, kol olacak, kemik olacak. Bizim bir tereddüdümüz yok. Gecikebilir, zararı yok. Biz yatırımımızı yaptık. Melekleri şahit tuttuk. Gerisi kolay.

Kardeşlerim,

Bir nokta, kocaman bir nokta açmam gerekiyor. Yaşadığımız şu teknoloji çağında, şehirleşme çağında, herkesin evinin bütün dünyaya açık olduğu, bütün dünyanın herkesin evinde olduğu şu enteresan zamanda en büyük öğretmen çevredir. Çevreden büyük öğretmen yoktur. Hiçbir hoca efendi, anne, baba, öğretmen bilgi gücünü çevreye karşı yeterli bulamaz. Bulmamalıdır.

Tıpkı ocak ayında bol bol yağmurun yağdığı, karın yağdığı soğuk bir mevsimde, sokağın ortasında bir soba kurup gökyüzünü ısıtmak nasıl bir şeyse çocuğu çevreye karşı Müslüman, mü’min hatta vatansever ruhuyla yetiştirmek de öyle bir şeydir. Bunun için anneler babalar önce sokaktan eve gelip evde soba kurdukları gibi kış günü, önce çevreyi organize edecekler, çevreyi kısacaklar kısabildikleri kadar, tamamen sıfırlanması mümkün değil.

Ondan sonra çocuğa ibadet şuurunu vereceğiz yoksa dışarıda soba yakarak gökyüzünü ısıtılamadığı gibi okulda bin tane arkadaşından, sokakta bin tane arkadaşından ve cebindeki telefondan, internetten bütün dünyanın menhiyatına açılmış bir çocuğu siz, iki saat Kur'an dersine alarak bir noktaya getiremezsiniz. Onu sana karşı çift kişilikli yaparsın. "Baba, ben de Hamza gibi şehit olacağım inşallah" der ama oyunlara dalar. Ara sıra oyunda şehit oluyor ya. Seni kandırır çünkü çevre ona anneye babaya hile yapmayı da öğretiyor.

Birinci cihat bu zamanda, Kur'an kursu kurmak değildir. Cami kurmak da değildir. Birinci cihadımız; yaşayabileceğin bir ortam oluşturmaktır. Ne kadar becerebiliyorsak o kadar yapacağız. Dağ başına gidemiyorsun, şehir senden önce oraya gidiyor zaten. Ağrı'ya sadece İstanbul gelmiyor. Dünyanın diğer ucundaki çöl de geliyor. Gözünle çıplak gidip gördüğünden daha güzelini sana medya getirip veriyor. Bütün kötülükler yan odadan görülmeden dünyanın öbür ucundan izleniyor.

Bu zamanın medresesi çevreyi dezenfekte eden güçtür. Çevreden arınılmadığı sürece eğitim işe yarar bir eğitim değildir. Kış günü çıplak ayakla sokakta oynayan bir çocuğu hangi antibiyotikle hastalıktan kurtarabilirsiniz? Onu, zehir verip yolda öldürmekten başka çare yok o zaman. İlacın belli bir oranda gücü vardır ve olumsuz sebepler kaldırıldıktan sonra ilaç tesir eder.

Zor anlaşılacak ama anlaşılması gereken bir şey söylüyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet'inin çoğalacağını, camilerin çoğalacağını, camilerde ibadetin çoğalacağını söylüyor. Onlarca hadis var. "Artık sizin için fakirlik yok. Nüfus kıtlığı yok" diyor. Meşhur hadiste ne diyor? Garip yaşamaktan söz ediyor. "Nasıl garip olacağız ki ya Resûlullah" diye sormuşlar. Anne ve babalara, öğretmenlere, muallimlere, vakıf görevlilerine selamı var. Ne buyuruyor? "Kendi öz toprağında, kendi ailesi içinde bile garip olmaktır, o gariplik" diyor.

Hacı dedelerin, hacı amcaların, filan yerde din dersi öğretmeni dayının, amcanın yanında çocuğun Kur'an ahlakıyla ahlaklanması da zor olabilir. Gariplik budur işte. "Ya bu çocuğu bu kadar da yormayın. Daha süt kokuyor ağzı" diyorlar. Onlar orada muhabbet ederken çocuk kız arkadaşıyla mesajlaşıyor. Sabah namazına kaldırmak söz konusu olunca dayı müdahale ediyor. "Daha süt kokuyor ağzı" diyor. Çocuk başka bir âlemde, bunlar süttten, börekten bahsediyorlar.

Garipliği kabul edeceğiz. En yakın akrabaların senin yanında olmayacak. Çevren yanında olmayacak. Çevreyi dezenfekte edeceksin. Bu uğurda yalnız kalmaya razı olacaksın. Eğer mezarda yalnız kalmak istemiyorsan. Mezarda senin yanında kim bulunacaksa şimdi onu kendi yanında kabul edeceksin. Bu birinci nokta kardeşlerim.

Çok Kur'an okutmak, çok ilmiyal okutmak, hemen umreye götürmek; bunlar pansuman tedbirleridir. Asıl olan o ortamı oluşturmaktır. O ortamı oluşturmak da çevreyle mümkündür. Yoksa kardeşlerim hepimiz görüyoruz çocuğu camiye götürürken bile yirmi tane banka tabelasını bile çocuğun gözüne sokmak zorunda kalıyorsun. Camide bir tane "faiz haramdır" cümlesi duyacak çıkıp eve gidinceye kadar yirmi tane şirin banka reklamı göreceksin. Köyde de böyle, şehirde de böyle, dağda da böyle, ovada da böyle. "Bunu kaldıralım" diyemem mevsim kış mevsimidir, bunlar kalkmaz ama "soğuğa karşı tedbirli olmak gerektiğini" söylerim.

Kardeşlerim,

İkinci mesele, baştan beri üzerinde etraflıca vurguladığımız mesele; asıl olan imanlı bir gencin ibadet yapmasıdır. İbadet yapanın imana gitmesi çok zordur. Bununla ne demek istiyorum? Ruhu Allah'a imanla kaynaşmış bir genç, ibadetlerden namaza kolay geçer; oruca da kalkar. İmanın her şeyden önce yerleşmesi gerekir. Çevre başlığıyla bunu birleştiriyorum. Şimdi incelendiğinde koca Müslüman bir toplumuz. Herkes Müslüman, herkes İslam'a akıl verecek kadar Müslüman hem de. Bu zamanda bu böyle olmalı diyor herkes. İslam'a, Müslümanlığa akıl verecek kadar akıl var herkeste ama ashabi kiramı konuşmak hayal oldu. Onları o zamana mahsus hâle geldi.

Kardeşlerim,

Bu çevre eğitiminin ve iman meselesinin bir noktada kırılması gerekiyor. O da nedir biliyor musunuz? Çocuğu "biz" kelimesiyle yetiştireceğiz. Çocuk "biz" diye bir şey duyacak. Biz, nedir? Ortada büyük bir kitle var ama bunlar; bir varlık, bir de "biz" varız.

"Biz mü'miniz." Bunun açılımı şudur: Erkek çocuğa bayramlık almaya gittiğinde konfeksiyoncuda başörtüsü görse etek görse "ablama aldınız. Niye bundan bana almıyorsunuz bir tane" dediğinde "bir tane de sana alalım yavrum" diyor mu anne baba? Ne diyor? "Aa! Sen erkeksin ama. O ablan kız" diyor. Alsan bile ondan sonra onu tutmuyor. "Kız şeyi bu. Bunu at" diyor. Bunu örnek olarak veriyorum.

Biz, çocuklarımızı "biz ama" diye başlama mantığıyla yetiştireceğiz. "Yavrum biz, mü'miniz. Biz mü'miniz." "Anne o pastadan bir tane de yapsana. Onun içine şu boncuklar konmuştu." "Ama biz mü'miniz yavrum." Önceleri bu çocuğun "Aa! Ne bu mü'minlik yahu" demesine "her şey bizim evimize gelmiyor, çünkü mü'miniz" diyecek. "Ablam kız olduğu için ona etek alınıyor, ben erkek olduğum için alınmıyor" der gibi "ben mü'minim. Mü'min olduğum için belli şeyler bana yok, fazlası var" şuuruna kavuşacak. Bu diğer insanları dışlama değil kendimi sivirtmedir.

Bu dünyadan kimseyi dışlayacak hâlimiz yok bizim ama ben cinsiyetimi reddedemediğim gibi mü'minlik farkımı da reddedemem. Şimdi bayanlar üzülür diye "ben erkeğim" demeyeceğim mi? Feminizm rahatsız oluyor diye "ben erkek değilim" mi diyeceğim? Erkeğim kardeşim. Sakalım da burada, bıyığım da burada. Ben erkeğim. İnsanlar şimdi üzülecekler diye "ben mü'minim" demeyecek miyim? Ben mü'minim.

Biz mü'miniz. Mü'min aileyiz. Bu ailede elektrik şoku kadar müessir bir etkidir. "Niye biz teyzemler, halamlar, eniştemler geldiğinde haram helallik selamlik oturuyoruz" diye sorduğunda "biz mü'miniz." Biz mü'miniz. "Niye biz her gördüğümüz sucuktan almıyoruz?" "Biz mü'miniz, helal haram standartlarımız var bizim." "Niye bizde filanca kanal oynamıyor" diye çocuk muhakkak soracak. "E, biz mü'miniz. Sansürlüüz." Bu çok önemli bir nokta kardeşlerim. Bunu yapmadan çocuğu ibadet lezzeti olan bir donanım içinde yetiştiremeyiz. Çok şey bilen ama yapmaya vakti olmayan bir çocuk olarak yetiştiririz.

Kardeşlerim,

Çok önemli bir nokta daha zikredeceğim. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem on yaşında namaz kılmaya yanaşmayan çocukların dövülmesine izin vermiştir. Ama bunu "Çocuk Sopası" isimli bir derste tarif etmişim. Tekrar tarif edeyim:

İbni Abbas'a "nasıl vuracaksın" diye sormuşlar. Cebinden misvağını çıkarmış -kalem kadar bir şey- "bununla vurabilirsin" demiş. Bu kurşun olsa çocuğa ne yapacak? Hem de nasıl vuracaksın, tarif etmiş. "Kolunu kaldırmadan çocuğa 'gel' deyip vuracaksın, üç defa ama dördüncüsü de yasak. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buna "sopa" diyor. Gerilip vurduğunda karşı duvara fotoğrafı çıkacak olan sahne, Firavun sahnesidir. Firavun kültürüdür.

Burada sadece sembolik bir şekilde çocuğa çok üzüldüğünü, çok kızdığını, anne-baba olarak kahrolduğunu hissettirmek için yapılır. Duyuma kabiliyeti kör olmuştur. Bu aleyhisselatü vessalam Efendimiz'in sopa iznidir. Buna rağmen bir kardeşiniz olarak, bu hayatı sizlerle beraber yaşayan, bu asrın fitnelerini gözleriyle gören biri olarak bir noktayı anne ve babalara ikaz ediyorum; muallimlere ikaz bile etmiyorum, onların böyle bir hakkı hiçbir zaman yok zaten. Bu, anne babanın hakkıdır.

Çocuğu namazdan dolayı müthiş bir falakaya yatırmak anne babaya haktır, hocanın hakkı değildir. Hoca doktordur. Doktor iyi olmayan hastayı sopaya mı çekiyor? Onun Mesleği iyi etmektir.

Buna rağmen bu asırda anne babaların, kendileri stresten hastaneye kaldıracak hale gelseler bile dayak yetkisini kullanmamalarını tavsiye ediyorum. Çünkü Efendimiz aleyhisselamin bu vasiyeti emir değildir, en son yapılacak ceza sistemini göstermektir. Kaldı ki biz, çocukların babalaştığı babaların çocuklaştığı bir asırda yaşıyoruz. Kanunların anneye babaya karşı çocukları kudurttuğu bir zamanda yaşıyoruz.

Asrımızın fitnelere hassas olmalıyız. "Beni delirttiler." Bırak Allah için delir gitsin, boş ver sen. "Sinirimden ağladım." Yakup da ağlamış, üstelik gözleri bile kör olmuştur. Kıyamet günü olsa olsa ona benzersin. Ne olacak ki? Keşke, keşke ya; ağlamaktan gözlerin kör olsun. Çocuğun yanında ağlayıp mağlubiyeti hissettirme. O uyuyunca balkona çık, sabaha kadar ağla. Melekler senin ağladığını duyar mı? Hem de nasıl duyar, merak etme. Sabaha kadar seninle onlar da ağlar. Yeter ki sen pilin bittiği için ağla.

Kardeşler,

Uhud'dan, Bedir'den, Tebuk cihadından söz ediyorum. O çocuk namaz kılmasın diye İblis binlerce senedir hesap, kitap yapıyor. Sen de çocuğu iki yıldır namaza alıştırmaya çalışıyorsun. Kolay mı zannediyorsun? Belki İblis, on bin senedir senin çocuğunun hesapları üzerinde çalışıyor. Hem ismiyle, soyadıyla bilerek çalışıyor. Biz ibadet donanımlı bir çocuk yetiştirmeyi kolay zannediyoruz.

Kardeşlerim,

Bir küçük noktaya daha temas etmek istiyorum. İki yaşında kız çocuğunun kalın kıyafetler giymesi gerekmez. Bu zulümdür. Annesi pardüseyi kırk beş numara giyiyor, on beş numara da bebeğe almışlar. Bu zulüm, olmaz. Kız çocuklarımız temyiz çağıyla beraber yani yedi sekiz yaşlarına geldiğinde tesettür şeklini almalı, buluş çağıyla da annesi gibi olmalıdır. Ama üç yaşında kız çocukları kilotla amcalarının yanına da çıkmamalıdır. Ondan sonra buluş çağında tesettür, azaba dönüşür. Bunun bir ortası bulunmalıdır. "Daha bebek" denemez. Niye yürüyüşü, iki yaşında öğretmiyorsun. "Nasıl olsa on iki yaşında beden eğitimi dersine girecek" demiyordun. Tesettür de yürüyüş tarzıdır.

Üç yaşında çocuklara kara kara çarşafların giydirilmesi, abayelerin alınması hem ekonomik israf hem de zulümdür ama kırk santimlik dizlerinin yedi santimlik etekle açık kalması da bir taktik hatasıdır. Üç yaşında çocuk kaşık tutmayı öğrendiği gibi bacağını göstermeyi de öğreniyor. Abaye de

giymesin ama ağabeylerinin, erkek kardeşlerinin, kuzenlerinin yanında iç çamaşırıyla da dolaşmasın. Kalın kalın kadife etek de giymesin. Bunun ortasını bulmalıyız. Bunun ortası bulunmalıdır. Elbette kalbi zemzemli yıkanmış bazı berrak insanlar “yahu, çocuk üzerinde bu kadar kötü düşünülür mü” diyeceklerdir. O kalpleri şeytan, herkesten iyi tanıyor.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.